

Com en una pel·lícula: Cors de foc

L'espectacular escena de la Pentecosta inicia la vida pública de l'Església. I, amb aquesta, ens mostra al seu Cap, Pere, en un discurs que reflecteix l'amor que sent per Jesucrist i per les ànimes.

16/05/2023

S'acostuma a dir que l'inici d'una pel·lícula és fonamental: ha de connectar amb el públic des del

primer moment. Però, a més, en les bones pel·lícules el desenllaç ja s'anticipa a la primera escena. No és que t'expliquin com acaba, això ho arruïnaria tot. És que, quan l'acabes de veure, dius: «És clar! Per això sortia aquest personatge a l'inici» o «aquest quadre de la primera escena era la pista per resoldre tot el misteri, com no me n'havia adonat abans!».

D'alguna manera, això passa a la Pentecosta (cf. *Act 2*). És la primera escena de la *vida pública* de l'Església i ha de connectar. És espectacular i convida a seguir-la fins al final, perquè tu mateix vulguis formar part de la seva història. A més, l'episodi de la Pentecosta amaga, en les seves breus línies, l'essència de l'acció apostòlica de l'Església en tots els temps.

Amb Maria i els apòstols

Però comencem pel principi, situant-nos en l'escena: «Quan va arribar la

diada de Pentecosta estaven reunits tots junts». Però qui són tots? S'ha dit anteriorment. Se solien reunir els apòstols —que una altra vegada eren dotze per l'elecció de Maties— i algunes de les dones que van acompanyar Crist en el seu ministeri. Les que es van quedar al peu de la creu en l'hora difícil del calvari. Entre elles en destaca una, Maria, la mare de Jesús. Aquest és el nucli de l'Església. Es reuneixen entorn de la Santíssima Mare de Déu en oració, com explica en un altre moment el llibre dels Fets: «Tots ells eren constants i unànimes en la pregària» (Act 1, 14). La Tradició situa aquestes trobades al cenacle, on Nostre Senyor va celebrar l'última cena.

Podem representar-nos, davant dels ulls de l'ànima, tota l'escena. La sala, que és àmplia. Algunes finestres, per les quals es veu la resta de la ciutat. Imaginem les cares de cadascun dels apòstols. Coneixem el caràcter i el

temperament de cadascú, perquè hem llegit les seves intervencions al llarg dels evangelis. Certament, d'alguns no en tenim gaire informació, però d'uns altres en sabem força coses. Estan resant. Potser Pere està meditant amb deteniment aquella conversa amb Crist ressuscitat a la vora del llac i en la missió de pastor que li havia confiat. Sens dubte, n'hi haurà algun que estarà resant el parenostre, assaborint cadascuna de les seves peticions.

I, enmig de tots, Maria. Tots l'observen amb enorme afecte i amb un respecte sense igual. És la Mare de Déu, però també nostra. Potser està asseguda, abismada en l'oració, en aquest diàleg continu amb el Senyor que ha mantingut durant tota la seva vida. Com seria l'oració de Maria? Sublim, senzilla, fervorosa... molt difícil de descriure amb paraules humanes. Al seu rostre

potser encara podríem veure el cansament a causa del dolor de la Passió i el reflex del somriure del matí de Pasqua.

Una escalfor que no crema

«De sobte, com si es girés una ventada impetuosa, se sentí del cel una remor [...] Llavors se'ls van aparèixer unes llengües com de foc, que es distribuïen i es posaven sobre cada un d'ells». La calma es trenca, el soroll sobresalta tothom. Aquesta és la part espectacular de l'escena. Podem aplicar els sentits: aguditzar l'oïda de l'ànima i sentir com el vent brama dins d'aquella sala en què, tanmateix, no es mou res. Les cares de sorpresa dels reunits devien ser majúscules. Un espetec. De sobte, alguna cosa semblant al foc incendia el sostre. Misteriosament, *allò* es va dividint en llengües i es posa delicadament sobre els caps dels reunits. També nosaltres sentim

l'escalfor sobre el front. Desprèn
escalfor, tot i que no crema. Com
l'esbarzer que va veure Moisès, els
fronts dels apòstols «cremen sense
consumir-se».

«Tots van quedar plens de l'Esperit
Sant i van començar a parlar en
diverses llengües». Es van omplir de
Déu. Sense que s'hagi de manifestar
en un afecte sensible, de la mateixa
manera nosaltres hem gaudit del que
vol dir estar plens de Déu. Ser temple
de l'Esperit Sant, portar la seva flama
ardent al nostre pit. Els apòstols es
van veure llavors com arrossegats,
com posseïts per l'amor diví. Els que
els veuen sortir així del cenacle
pensen: «És que el vi els ha pujat al
cap». Semblaven borratxos o bojos! A
sant Josepmaria li va passar una cosa
semblant: *«Fa molts anys que deien de
mi: està boig! Tenien raó. Jo no he dit
mai que no estigués boig. Estic boig
perdut, però d'amor de Déu! I et
desitjo la mateixa malaltia»*.[1]

Aquest foc els crema dins: els apòstols no poden estar callats. Surten a l'exterior i s'hi troben congregada una multitud. Gent que havia corregut fins allà atreta pel soroll potent que havia ressonat per tota la ciutat. En veure els apòstols es van quedar perplexos: «Com és que cada un de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna?».

Nosaltres ens afegim ara a aquesta variada multitud expectant. Hi ha gent de tot arreu: parts, medes, elamites... És com una classe de geografia antiga. Nord, sud, est i oest. De dins i de fora de l'Imperi Romà. Cadascú amb la seva roba típica. Hi ha gent vestida amb l'elegància i la sobrietat de Roma, d'altres, amb pobres túniques; també es veuen turbants exòtics. Pells de tots els colors, accents de totes les classes. Aquests homes, entre els quals ens trobem tu i jo, representen el món sencer. Perquè la predicació

apostòlica es dirigirà a tot el món. De totes les regions de la terra, llavors i ara, venen quan senten el *soroll* que es fa a l'Església. Es pregunten qui som, s'interessen per la nostra fe. Alguns venen amb una intenció sincera; n'hi ha, potser, que busquen Déu sense adonar-se'n; i també hi ha els qui se'n burlen o tenen tota classe de prejudicis. És igual. El missatge de l'Evangeli és per a tothom: «Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant». A nosaltres, enmig d'aquesta variada multitud, ens sembla sentir el crit del nostre Pare: «Ben petit és el teu amor si no sents el zel per la salvació de totes les ànimes».[2] Nosaltres volem tenir un amor gran! Un amor que s'enganxi a tots els homes!

El discurs d'un pescador

La gent s'apinya al carrer estret de davant la casa d'on surten els

apòstols. Són homes i dones famolencs de Déu, com tants dels nostres amics, veïns o companys de feina. Estem apinyats amb ells. Alcem la vista, cap a dalt del terrat d'aquesta casa que tenim davant. És Simó Pere. Per a molts és un desconegut. Per l'accent algun el reconeix com a galileu. Per allà un diu que és pescador, i que va ser dels primers que va seguir el Natzarè. El cas és que Pere, ple de l'Esperit, veu l'allau gegantina de tota classe de persones i s'entendreix. No pot evitar recordar les paraules del Mestre: «Us faré pescadors d'homes». La mirada de Pere reflecteix la del seu Senyor quan, desembarcant, va veure aquella multitud i «se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor». Pere té ganes de cridar, de parlar ben alt: «No cridaríeu de bon grat a la joventut que bull al vostre entorn: bojos! —ara els bojos són ells—, deixeu aquestes coses mundanes que empetiteixen el cor... i molt

sovint l'envileixen..., deixeu això i veniu amb nosaltres darrere l'Amor?». [3]

I és llavors, no abans, quan Pere comença a parlar: «Jueus i tots els qui residiu a Jerusalem: enteneu bé això i escolteu amb atenció les meves paraules» (*Act 2, 14*). I segueix un discurs que pots llegir personalment (cf. *Act 2, 14-36*). Quin efecte va tenir? En sentir-lo, «se'ls va traspasar el cor i aquell dia van ser agregades unes tres mil persones». Sí. Havia funcionat. No era el discurs d'un orador genial o d'un filòsof erudit: era el d'un pescador, d'un jueu pietós que coneix l'Escriptura i estima Crist. Era el discurs d'aquell home que, amb l'ai al cor, va dir: «Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo». I és que Déu està començant a fer la seva obra al món. Per a la qual cosa no necessita gent experta, sinó cors enamorats.

L'apostolat que van viure els primers cristians, en qui sempre ens hem de fixar, no consistia a elaborar complexos plans ni a estar a l'última en qüestions de màrqueting. La *recepta* de l'èxit apostòlic dels primers és la mateixa d'ara:

«Santedat personal: això és el més important, filles i fills meus, l'única cosa necessària. La Saviesa rau a conèixer Déu i en estimar-lo».[4]

Evidentment, això no vol dir que un no hagi de donar curs a una preocupació lícita per la manera més atractiva de presentar l'Evangelí als homes d'avui. Però no perdrem mai de vista quina és la prioritat: la nostra vida interior. Així és com vindrà el fruit. Així dotze homes van incendiar el món antic. Així nosaltres inflamarem també els cors dels homes d'avui.

Miguel Forcada

[1] Cit. SALVADOR BERNAL, *Apuntes sobre la vida del Fundador del Opus Dei*, cap.6.

[2] *Camí*, núm. 796.

[3] *Ibídem*, núm. 790.

[4] *En diàleg con el Señor* 20, 2a.

Photo: Rhand McCoy

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/com-en-una-
pel-licula-cors-de-foc/](https://dev.opusdei.org/ca/article/com-en-una-pel-licula-cors-de-foc/) (12/08/2025)